

PLĀNOŠANA UZ PRIEKŠU

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

4. Moz. 15; 2. Kor. 2:15,16; Gal. 3:26-29; Ef. 5:2; Kol. 3:11.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad Es sacīju viņu bērniem tuksnesī: nestaigājiet pēc savu tēvu paražām un nepildiet viņu baušļus, un nepadariet sevi nešķīstus ar viņu elkiem! Es, Tas Kungs, esmu jūsu Dievs. Staigājiet pēc Maniem likumiem, pildiet Manus baušļus un turieties pie tiem!” (Ecēh. 20:18,19)

Sākoties 4. Moz. 15. nodaļai, tādas kļiedzošas ainas kā sacelšanās, kņada, skauns un sakāve (no amalekiešu un kānaāniešu zobeniem) jau bija aiz muguras. Tauta vissmagākajā iespējamā veidā guva mācību, ka nepaklausība nes ciešanas.

Milzīgais pūlis nu atgriezās tuksnesī, no kurienes tikko bija nācis; un tieši tad Kungs uzrunāja Mozu, kā to lasām nodaļas sākumā: “Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: kad jūs nonāksit tanī zemē, ko Es jums gribu dot, ...” (2. p.). Par spīti lielajai neveiksmei, apsolījums joprojām bija spēkā: Dievs aizvedis savu tautu uz Apsolīto zemi. Par to Dievs neatstāja nekādu šaubu!

Šajā nedēļā mēs apskatīsim dažus īpašus Dieva norādījumus izraudzītajai tautai. Lai arī cik unikāli bija šīs tautas apstākļi, lai arī cik unikālas bija viņiem dotās specifiskās pavēles, tomēr garīgas mācības un principus varam atrast arī mēs.

(Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles skolas nodarbībai 7. novembrī.)

PATEICĪGUMS

Izlasi 4. Moz. 15:1-10,18-21. Kāds bija šo ziedojumu nolūks? Ko tie ainoja? Kāds bija eļļas, dzērienu un graudu pienešanas mērķis? _____

Ebreju valodas vārds, kas tulkots kā “gaļa/milti”, ir “minchah”, kas nozīmē “dāvana” vai “ziedojums”. Tas ietvēra miltus, olīveļļu un vīnu kā ziedotāja pateicību par Dieva svētībām uz iekoptajām zemes platībām (skat. 5. Moz. 8:18).

4. Moz. 15. nodaļas kontekstā šie norādījumi tiešā veidā ietvēra apsoliņumu jaunākajai paaudzei, ka reiz kviešus, miežus un citus graudaugus viņi sēs jaunajās mājās Kānaānā. Viņi paši savām rokām nogāzēs stādīs vīnakokus, ievāks savas olīvas, vīģes un granātābolus. Citiem vārdiem, šie bezasiņu ziedojumi palīdzēja viņiem norādīt uz materiālajām svētībām, kurām vajadzēja piederēt viņiem, ja vien viņi paliktu uzticīgi. Nav šaubu, ka viņu upuros šīs domas bija "iestrādātas", un tās palīdzēja ik dienas norādīt viņiem uz gaidāmo Apsolīto zemi.

Kā apustulis Pāvils šo seno koncepciju skaidro Jaunās Derības kontekstā? Rom. 12:1; 2. Kor. 2:15,16; Ef. 5:2. _____

Lai arī cik grūti bija viņu apstākļi, Kungs vēlējās, lai par to, ko Viņš ir darījis jūdu labā un arī ko apsolijs vēl paveikt nākotnē, Viņa tauta kultivētu slavas un pateicības attieksmi. Vai mums nevajadzētu darīt to pašu? _____

Lai vai kādas būtu tavas likstas, kādēļ ir svarīgi domās kavēties pie Dieva labestības, mīlestības un rūpēm? Kā Krusta notikumu turēšana acu priekšā palīdz tev labāk aptvert Dieva mīlestību un gādību par tevi – arī visbriesmīgākajos laikos? Par kādām lietām tu līdz šim vari būt pateicīgs, par spīti jebkādam grūtībām? Kādēļ pakavēties pie šīm svētībām mums ir tik būtiski? _____

SVEŠINIEKS TAVOS VĀRTOS

Viens no senā Israēla radikālākajiem priekšstatiem bija viņu īpašā attieksme pret svešiniekiem – tiem, kas nepiederēja pie viņu ticības vai attiecīgās cilts.

*Kādas specifiskas pavēles tika dotas israēliešu otrajai paaudzei, kas cerēja no-
mitināties Kānaānā? 4. Moz. 15:14-16. Kā šis pats princips atklāts Jaunajā Derībā?
Gal. 3:26-29; Kol. 3:11.* _____

“Svešinieki” bija israēliešu vidū iedzīvojušies cittautieši, kas pilnībā pieņēma viņu ticību; vīriešu kārtas pārstāvji tika apgraizīti. Viņi bija jāmīl tāpat kā savējie – citiem vārdiem, jāapietas vienādi. “Vienāda bauslība un vienāda tiesa lai ir jums un arī svešiniekam, kas pie jums piedzīvo.” (4. Moz. 15:16) Pārrunājiet šo apbrīnojamo vienlīdzību!

*Kādu lūgumu Dievam attiecībā uz sveštautiešiem izteica Salamans tempļa ie-
svētīšanas lūgšanā? 1. Kēn. 8:41-43. Ko Jesaja raksta par svešiniekiem, kas vēlējās
pielūgt templī? Jes. 56:6,7.* _____

Ņemot vērā Dieva nolūku, kādēļ Viņš vispār izveda savu tautu no Ēģiptes, šis rakstvieta iegūst kopīgu jēgu. Israēlam vajadzēja uzturēt krasi atšķirīgu mācību un patiesības, kas šo tautu darīja par Dieva īpašiem pārstāvjiem pagāniskās pasaules vidū. Tajā pašā laikā viņiem bija jābūt atvērtiem pret tiem pagāniem, kas vēlējās uzzināt par viņu Dievu un sekot Viņam.

Daudzējādā ziņā mūsu draudzei šodien jārikojas līdzīgi. Mums arī ir specifiskas patiesības, kas jādara zināmas pasaulei, – patiesības, kas mums jāsarģā, tomēr tajā pašā laikā mums jāvēlas parūpēties par tiem, kas vēlas iepazīt Kungu un Viņa vēsti šim laikam.

*Kāpēc ir tik viegli dzīvot noslēgti, justies īpašākiem par citiem, būt aizspriedu-
mainiem un nosodīt tos, kas Dievu izprot citādi nekā mēs? Kā varam izvairīties no
nepareizas attieksmes un tajā pašā laikā nosargāt mums dotās patiesības?* _____

NETĪŠS GRĒKS

Mums jāpatur prātā, ka jaunākā paaudze, kuru Dievs uzrunāja šajā nodaļā (4. Moz. 15), bija dzimusi verdzībā. Tātad viņus bija iespaidojusi ēģiptiešu kultūra un arī viņu vecāki, kas tieši tāpat – gribot negribot – kopš dzimšanas atradās ēģiptiešu dzīvesveida ietekmē. Līdz ar to viņiem bija jāiemācās ne vien daudz laba un jauna, bet arī iztikt bez daudziem sliktiem ieradumiem.

Kas bija jādara tautas sapulcei, ja tā nonāca pie atskārsmes, ka viņi kā kopiena ir nomaldījušies no Kunga baušļiem? Kāda nozīme ir faktam, ka viņiem “grēka upuris” bija jāpienes Kungam par savu nezināšanu? 4. Moz. 15:22-27. _____

Grēka upuris nolīdzināja viņu grēku. Dedzināmais upuris ainoja to, ka sapulce ir atjaunojusi savu nodošanos Dievam. Interesanti, ka Kungs nošķīra netīši izdarītas lietas no apzināta grēka. Tajā pašā laikā mēs redzam, ka pat neapzinātie pārkāpumi tika uzskatīti par grēku un bija jānolīdzina.

Kā atsevišķas personas varēja panākt salīdzināšanu par saviem nezināšanas grēkiem? Kā tas atšķirās no procedūras, kuru veica tautas sapulce? 4. Moz. 15:27-29. _____

“Ir ļaudis, kas iepazinuši Kristus piedodošo mīlestību un patiesi ilgojas būt Dieva bērni, bet tomēr saprot, ka viņu raksturs ir nepilnīgs un dzīve ir kļūdaina; tādēļ tie ir gatavi šaubīties, vai viņu sirds ir Svētā Gara atjaunota. Tādiem es vēlos sacīt: Neatkāpieties izmisumā! Mums savu trūkumu un kļūdu dēļ bieži būs jāzemojas un jāraud pie Jēzus kājām, bet mums nav jāklūst mazdūšīgiem. Pat tad, ja ienaidnieks mūs uzvarējis, Dievs mūs vēl nav atraidījis, atmetis un pazudinājis. Nē, Kristus ir pie Dieva labās rokas un mūs aizstāv. Mīļotais Jānis sacīja: ‘To es jums rakstu, lai jūs negrēkotu. Un ja kāds krīt grēkā, tad mums ir aizstāvis Tēva priekšā – Jēzus Kristus, kas ir taisns.’ (1. Jāņa 2:1)” (E.Vaita, “Ceļš pie Kristus”, 64)

Cik bieži tev uznāk šaubas par to, vai patiešām esi Svētā Gara atjaunots? Kas notika pie Krusta, lai dotu tev drosmi doties uz priekšu, pat ja tevi māt šaubas par savu glābšanu? Skat. Rom. 5:6-8. _____

IZAICINOŠS GRĒKS

Izlasi 4. Moz. 15:30,31. Kas šeit notiek un ko varam no tā mācīties? Kādēļ šis sods mums šķiet tik bargs? Kur šajā visā palikusi žēlastība? _____

_____

_____

Frāze “ar paceltu roku” ir augstprātības un sacelšanās žests. Kadešā Israēls tiešām apgrēkojās pret Kungu “ar paceltu roku”. Taču Dievs mīkstināja sodu – nāvēssoda vietā tauta tika izraidīta tuksnesī. Mēs varam secināt to, ka Kungs ļoti nopietni uztvēra grēku. Bieži vien līdzīgos gadījumos daudzi izdarīto vēlāk nožēlo tikai tāpēc, ka tikuši pieķerti, nevis nožēlo pašu grēku. Ko gan Kungs var iesākt pret tik cietām sirdīm? Lai grēku varētu piedot, tas pirms tam patiesi jānožēlo.

Izlasi 4. Moz. 15:32-36. Kādēļ, pēc tavām domām, Kungs soda izpildē iesaistīja visu tautu? Kādu garīgu atziņu varam smelties tajā? _____

_____

_____

Israēliešiem tas noteikti bija grūti – nomētāt ar akmeņiem savu līdzcilvēku. Acīmredzot, Dievs tādā veidā centās savai tautai likt saprast grēka nopietnumu. “Grēka alga ir nāve.” (Rom. 6:23) Iespējams, Viņš centās arī likt viņiem ieraudzīt savu tautu kā vienotu kopienu, kurā cits citu ietekmē. Ikvienu cilvēka darbi ietekmē visas kopienas labklājību. Un vai tad nenotika tieši tā, ka vienas cilvēku daļas sūdzēšanās dēļ visai tautai bija jācieš, paliekot tuksnesī?

Mums, kristiešiem, īpaši jāpiedomā pie fakta, ka mūsu darbi – gan labie, gan sliktie – ietekmē ne vien mūs pašus, bet arī citus.

Lai gan toreiz, kad Israēlā valdīja teokrātija, nāve bieži sīta nekavējoties, mēs nedrīkstam rotaļāties grēku. Ja arī cilvēku izaicinošie grēki netiek sodīti tūlīt, tas nenozīmē, ka kādu dienu mēs nepļausim to, ko būsīm sējuši.

Cik gatavs esi tu nožēlot, izsūdzēt un atzīt savus grēkus? Un, no otras puses, cik bieži tu sevi pieķer attaisnojam savus grēkus ar dažādiem iemesliem? Kādēļ tas ir tik bīstami? _____

_____

_____

ZILIE PUŠĶĪŠI

Ja esi kādreiz satīcis ortodoksālos jūdus, varbūt būsi pamanījis, ka zem kreklīem viņi valkā baltus pušķīšus, kuru izcelsme meklējama Bībelē.

Ko Kungs teica Mozum, lai ikviens israēlietis pievieno savam apģērbam? 4. Moz. 15:38. _____

Nēsāt dažādu krāsu pušķīšus, acīmredzot, bija vispārpieņemta prakse Tuvo Austrumu tautās, un Dievs to pieņēma. Pušķīši tika pievienoti apmetņa četriem stūriem ar zilu auklu. Plecu šallei, kuru mūsdienās izmanto lūgšanu laikā, arī ir četri pušķīši – katrs savā stūrī mezglas tradicionāli sasiets zili baltiem pavedieniem.

Kāds bija šo pušķīšu valkāšanas iemesls? Citiem vārdiem, kādas konkrētas lietas Dievs gribēja likt israēliešiem atcerēties? 4. Moz. 15:39-41. _____

Vārds “pieminēt” šajos pantos atrodams divreiz. Kad vien israēlieši ieraudzīja šos pušķīšus, viņiem bija jāpiemin un jāpilda visi Dieva baušļi, lai viņi būtu svēti savam Dievam (40. p.). Kad vien viņi tika kārdināti pārkāpt garīgo laulību un sekot citiem dieviem, zilie pavedieni tos aicināja atpakaļ pie zvērētās uzticības savam Dievam, kas tautu izveda no ēģiptiešu jūga (41. p.).

Lai arī paša Dieva klātbūtne bija manāma īpašā veidā, Kungs, šķiet, vēlējās viņiem papildus dot ko tādu, kas vēl tiešākā veidā palīdzētu atcerēties, kas viņiem jādara.

Šodien mēs gan nenēsājam pušķīšus, taču mums ir kas daudz iespaidīgāks – Kristus krusts, kam vienmēr mūsu prātos vajadzētu atgādināt par grēka izmaksām, mūsu pestīšanas cenu un glābšanas apsoliņumu katram, kas ticībā pieņem Jēzus nopelni un dzenas pēc miera ar visiem un pēc svētas dzīves, bez kā neviens neredzēs To Kungu. (Ebr. 12:14)

Kā Jēzus vārdu “palieciēt nomodā visu laiku, Dievu lūgdami” (Lūk. 21:36) īstenošana varētu tev palīdzēt atcerēties, ko Dievs ir darījis tavā labā un ko Viņš savukārt lūdz darīt tev? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Mūsu liecība par Kristus uzticību ir Debesu izraudzītais veids, kā Kristu atklāt pasaulei. Mums jāapliecina Viņa žēlastība, kā to pasludināja seno laiku svētie vīri, bet visiespaidīgākā būs mūsu pašu personīgo piedzīvojumu liecība. Mēs esam Dieva liecinieki, ja parādām, ka mūsos darbojas dievišķais spēks. Katram cilvēkam ir dzīve un piedzīvojumi, kas būtiski atšķiras no citiem. Dievs grib, lai slavēšana uzkāpj pie Viņa, mūsu individualitātes iezīmēta. Ja šis dārgās liecības par slavu Viņa žēlastības godībai pavada Kristum līdzīga dzīve, tām ir neatvairāms spēks, kas darbojas dvēseļu glābšanai.” (E.Vaita, “Laikmetu ilgas”, 347)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārlasi šo Elenas Vaitas citātu! Ko viņa ar to pasaka? Kādus svarīgus principus tajā varam atrast? Kā tu izproti domu, ka slava Dievam kopā ar Kristum līdzīgu dzīvi ir neatvairāms spēks citu glābšanai?

2. Ko tavi paša piedzīvojumi, slavējot un pagodinot Dievu, tev ir devuši kopīgajā ticības ceļā ar Kungu? Kādēļ šāda attieksme ir tik svarīga?

3. Vēl pārdomā pirmdienas tēmu par to, kā israēliešiem vajadzēja izturēties pret svešiniekiem savā vidū. Kādas citas atziņas mūsu dienās varam gūt no tā? Kā mēs apejamies ar svešu ticību piekritējiem, kuru uzskatus mēs noraidām kā nepareizus? Kā mums vajadzētu pret viņiem izturēties? Kā tajā pašā laikā mēs viņiem bez pārākuma attieksmes lai parādām, ka ticam kam tādām, kas viņiem būtu jāzina? Ko šajā jomā varam mācīties no israēliešiem?

4. Kā mūsu draudze kā vienota kopiena varētu ne tikai cits citam atgādināt, ko Dievs mums ir darījis, bet arī ko Viņš kā atbildi sagaida no mums? Kāda loma ir Svētajam Vakarēdienam, lai palīdzētu mums atcerēties, kas mums pie-der, pateicoties Jēzum?

KOPSAVILKUMS:

Lai gan israēliešu pirmā paaudze tika nosodīta klejot tuksnesī līdz savai nāves dienai, Kungs iedrošināja viņu bērnus gara acīm skatīt Kānaānu. Tādēļ Dievs deva dažādus norādījumus par upurēšanu, mīlošu attieksmi pret svešiniekiem, kas pievienojušies ticībai, un to, kā rīkoties netīšu vai kļaju grēku gadījumos; kā pievienot zilus pušķišus saviem tērpiem atgādinājumam par Dieva bausļiem un to, ka viņu paklausība Dievam parāda vienīgo ceļu uz patiesu laimi.